

Zoran Ignjatović
VREME

VIŠE od galerije / Srednja stručna škola - Kragujevac / 15 - 22. jun 2019.

Zoran Ignjatović „Vreme“ – crteži

„Stojim na ivici litice, ali je pogled predivan.“¹

Upravo ova misao nekako nam se nameće dok razgledamo crteže Zorana Ignjatovića i prosto ga zamišljamo kako stoji na samoj ivici i zadivljeno i bez reči gleda baš u ove scene na njegovim delima, kao da ih je doživeo, a ne izmaštao.

Crtež jeste likovna disciplina kojom se izražava onaj najintimniji deo umetnika, najneposredniji; zato i umetnici koji se u jednom trenutku posvete isključivo crtežu koji, kao takav, nosi tzv. „prestiz neponovljivosti“ i jesu na svoj način istovremeno i introvertni, ali i imaju potrebu da tu svoju intimu podele sa drugima.

Ciklus crteža „Vreme“ autora Zorana Ignjatovića, nastajao je prethodnih nekoliko godina (i ima ih više desetina, svi su rađeni kombinacijom olovke, tuša, novom tehnikom hemijski obrađene i upotrebljene boje, ...), i svakako predstavlja kontinuitet u njegovom celokupnom opusu – on je potpuno – poetski, uslovno stilski, umetničko – jezički ... – sastavni i aktivni deo njegovog umetničkog angažmana en general. Ignjatovićev crtež je zapravo „statement“ koji definiše njegove ispovesti, nade, traženja, sumnje, ... a ne puko demonstriranje veštine. Zato i jeste teško i skoro nemoguće odrediti ili na bilo koji način ograničiti ove crteže (kao, uostalom, ni Ignjatovićevu umetnost) – iako su uvek prisutni elementi i nadrealnog i fantastike, ... ipak , prevladava i osećaj – kontemplativnog, metafizičkog, ... uzvišenog.

Suvišno je pričati o Ignjatoviću kao crtaču, njegovoj tehnici, umeću, lakoći – on zapravo i želi da to nije u prvom planu: ovde je sve u funkciji priče – neke šire slike – sve je u značenju, u višeznačnoj figurativnoj predstavi sa smislom, u kojoj svaki posebni crtež je koliko samostalni deo , toliko i aktivni sastavni deo one generalne slike.

Autor u skoro svakom radu suprotstavlja, odnosno, postavlja u – u jukstapoziciju – žestoko iscrtavanje – grafizam i suptilne bojene planove – svetlo plavo ili oker, ... sa crvenim, zlatnim listićima ili plavim i crnim akcentima.

Boja je kao čisto i ogoljeno likovno sredstvo, takođe, u funkciji – simbolike i metafora i metafizike koji grade priču. Naglasićemo samo primenu zlatne – kroz listiće na bogatim krošnjama drveća – koja, kroz trajnu i neuprljanu suštinu života – predstavlja najvišu vrednost.

¹„I”m standing at the edge of precipice, but it’s wonderfull view.“ (Tracey Emin)

Primenjujuću nekoliko direktno odabranih motiva – autor uspeva da uvek iznova gradi scenu snoviđenja – u tu svrhu Prostor – organizacija kompozicije – je uvek takva da se naslućuje prisustvo čoveka. Zagonetnost ovih scena je pojačana ambijentom u kojem se dešavaju – neobični izmaštani pejzaži na zemlji ili pod vodom ili u vazduhu – na nebu kao nedefinisanoj pozadini. U tu svrhu Ignjatović primenjuje simboliku vodenog sveta – mora (velika voda, bez koje nema života), riba (kao simbol dragocenosti, blaga te velike vode), konstrukcije broda;

Na Zemlji – krošnje drveća – bogata raznovrsnost života kao duša sama.

Takođe, razaznajemo i kubistički rešene usamljene konture ljudskog lica, sa tek naznakom oka;

Iznad zemlje – ka ili na Nebu – Ptica – traganje, težnja za visinama, ka Suncu; a krila ptice su samo sredstvo transformacije – prenosa – prelaska u duhovno okrilje kojem se teži.

Nakon svega opisanog, može se steći utisak kako se na ovim crtežima mnogo toga dešava, da ima nečeg više ili previše; naprotiv, oni su svedeni u izvedbi, ali bogati u mogućnostima tumačenja.

Metafizički naziv „Vreme“ – označava u prenosnom smislu – duhovni rast, nadržavanje fizičkog, ovozemaljskog... – skoro svaka scena i jeste prikazana u vertikali, koja samo pojačava osnovnu zamisao umetnika – simboličan uspon (ili let?) kojim se čovek nosi u okrilje nesvesnog.

Naglašavamo višestruke mogućnosti percepcije ovih scena na papiru – kroz metafore Večnosti kao Vreme – pre / posle, prošlost / budućnost, mladost / starost; kao Trajanje; kao Transformacija kroz periode života i promene kojima vode unutarnji procesi rasta i razvoja.

Ovaj ciklus crteža mogao je da se nazove i Večnost i Trajanje i Vreme – sve to podrazumeva stvaranje na jednom novom nivou – onom metafizičkom, duhovnom, ne svakom razumljivom, ali, do kojeg se dolazi upravo kako je Ignjatović stigao – bogatim iskustvom, velikim radom, učenjem, proučavanjem, bavljenjem svojom umetnošću na istinski osmišljen način.

Zoran Ignjatović demonstrira izuzetan stvaralački vitalitet – već 30 godina – njegovo bavljenje slikarstvom, skulpturom – instalacijama, objektima, kao i ilustracijom – dok je sve vreme paralelno posvećen i pedagoškom radu – uvek iznova donosi radost otkrivanja i njemu, a i nama koji ga pratimo i svaki put se trudimo da ga prepoznamo.

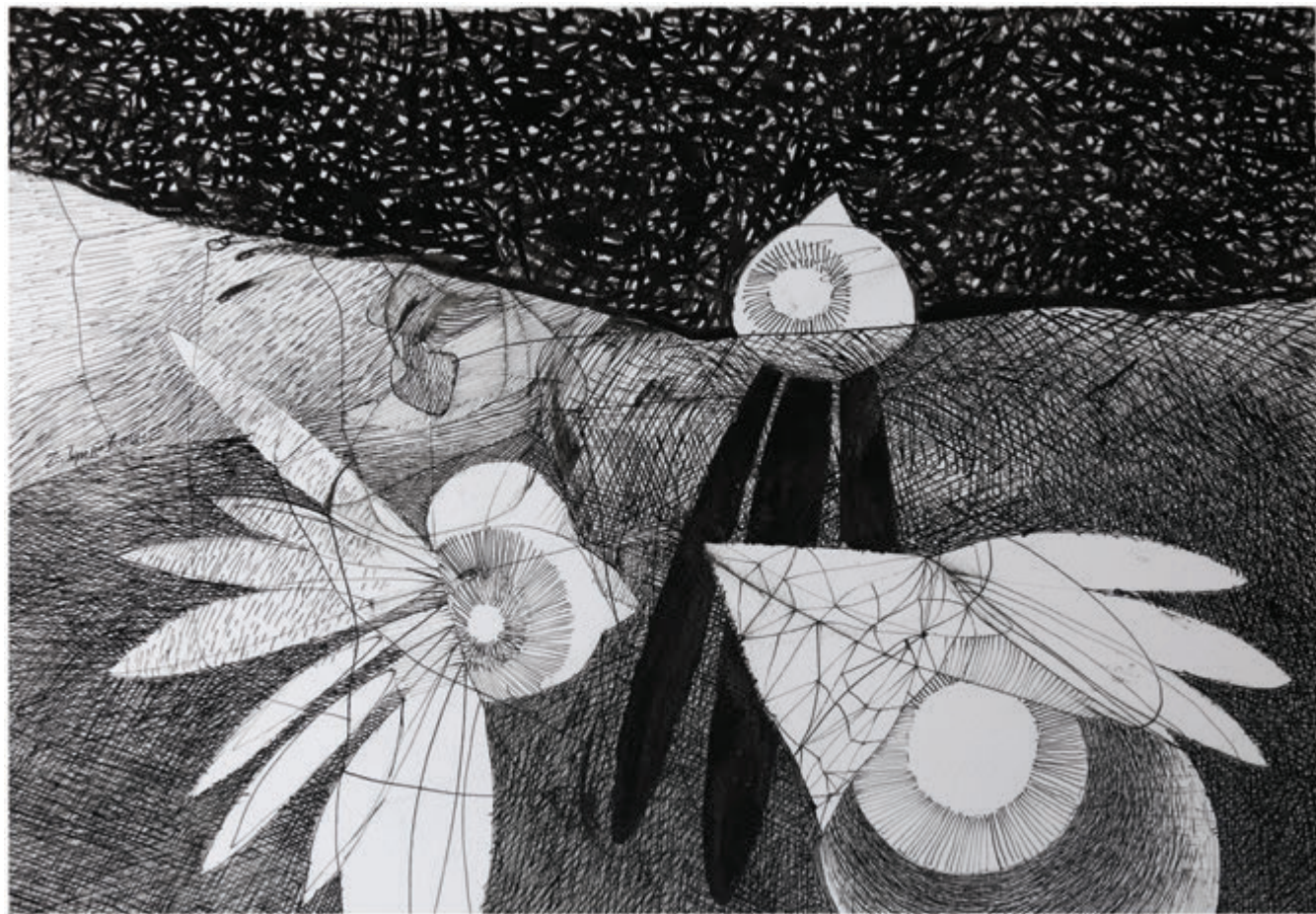

Zoran Ignjatović

Rođen 1961. u Ljubljani, Slovenija. Diplomirao 1990. godine na Akademiji likovnih umetnosti u Sarajevu, odsek slikarstvo u klasi prof. Milivoja Unkovića. Član ULUS-a od 1992. godine.

Izlagao je na više od 100 grupnih izložbi (u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Makedoniji, Rumuniji, Mađarskoj, Nemačkoj, Španiji, Italiji, Japanu, Meksiku, Americi, Mozambiku, Južnoj Africi).

Do sad je imao 34 samostalne izložbe.

Crteži iz ciklusa "Vreme" nastali su u periodu 2016-2019. godine. Dimenzije crteža: 49 x 34 cm. Tehnika: kombinovana. Izloženo je 40 crteža.

e-mail: zignjatovic@gmail.com
ignjatoviczoran.weebly.com

VIŠE od galerije, Srednja stručna škola, Kragujevac / Kosovska 8, Kragujevac / politehnickakultura@gmail.com
Umetnički savet galerije: Goran Rakić, Olivera Lazarević i Veroslava Todorović.
Dizajn kataloga: Dragan Đorđević / Fotografija: Nikola Miljković
Štampa: Epoha, Požega / Tiraž: 100 komada.
Sponzor kataloga: Grad Kragujevac.

